

han giver den Magt til Hærens øverste General, som retlig tilkommer ham, og det er den Retning, jeg kun kan ønske at arbejde hen i. Seg indrømmer, at det kan være vanskeligt at træffe Valget af Personer; det erede Medlem udtalte meget rigtigt, at jo højere Posterne ere, desto vanskelige er det at træffe det rigtige Valg, men netop denne samme Betragtning har havt Indslydelse paa den Anskuelse, hvortil jeg er kommen. Dersom det en skjøn Dag hed sig: Hæren skal mobiliseres, saa vilde vi staa lige overfor den vanskelige Op-gave at skulle sige, hvem skal føre Hæren. Over Gang Hæren skal mobiliseres, kommer dette vanskelige Forhold frem, og der vil, naar Valget skal træffes, let kunne gaa kostbare Timer, gaa kostbare Dage hen med Overveielser for at træffe det rette Valg. Derfor tror jeg, det er heldigt, at Hærens Overkommando er ordnet, at der er en Mand med Generalstaben til sin Hjælp, som sørger for Alt det, der i Mobiliseringsøieblikket skal udføres, vedrørende Hærens Kommandoforhold, vedrørende dens Koncentrering og første Anvendelse. Det er meget muligt, at man efter nogen Tids Forløb kan sige, der er en anden Mand, som er bedre dertil, men Overkommandoen's Maskineri har fra første Færd gaaet sin rolige og jævne, vel forberedte Gang. Er dette Forhold ikke ordnet forud, staar man mellem to Vanskeligheder, enten at man taber Tiden, at man forsømmer den kostbare Tid, eller at man lader Krigsbestyrelsen, der maaske er kommet til Noget netop i samme Øieblik, gjøre de Ting, som ikke er dens, men Overkommandoen's Sag. Det erede Medlem fremsatte til Slutning nogle Bemærkninger om Artilleriets Underofficerer. Det var mig ikke fuldstændig muligt at høre disse Bemærkninger, men saavidt jeg skjønede, maa jeg give det erede Medlem Ret i, at der maaske i den Henseende er et Misforhold tilstede i Loven. Seg tør imidlertid ikke sige Noget derom, men jeg tør forvente, at det erede Medlem leilighedsvis vil gjøre Udvalget eller mig opmærksom paa dette Punkt, og det skal blive overveiet. For saavidt det samme erede Medlem derimod bemærkede, at der i Lovforslaget maaske var en lille Feiltagelse, naar der under Artilleriets Rammer var opført de to tekniske Direktører som Oberster og en Stabschef som Oberstlieutenant, da tror jeg, dette beror paa, at det erede Medlem har overset, at der findes en anden Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 55, som giver en Bemyndigelse til at foretage en Afvigelse fra den Fordeling, som er nævnt i de foregaaende Paragrafer. Mening

har kun været den, at naar man har et vist Antal Stabsofficerer i Artilleriet, hvor nogle skulle være Oberster og nogle Oberstlieutenanter, saa maa disse være opførte paa en saadan Maade, at man bestemte faar at se, hvormange af dem der er Oberster, og hvormange der er Oberstlieutenanter, og som Følge deraf har man været nødsaget til at sætte dem ind et eller andet Sted; man har valgt det, som man troede efter alle Forhold passende bedst, men man har naturligvis fuldstændig set, at det var muligt, at de praktiske Forhold kunde gjøre en anden Fordeling ønskelig, og Frihed til en saadan Fordeling har man sikret sig ved i det nye Lovforslag at beholde den samme Bestemmelse, der eksisterer i den nuværende Hærlow, som giver Bemyndigelse for Krigsministeren til at fordele Befalingsmændene, naar han kun ikke overstrider det hele Antal, der findes opført for de forskjellige Grader. Med Hensyn til det hurtige Krigsberedskab vil der i Lovforslaget findes forskjellige Bestemmelser, og navnlig findes der et Forslag om Tilveiebringelsen af det for Hæren paa Krigsfod nødvendige Hestehold. Der er af et eret Medlem udtalt, at det syntes underligt, at Krigsbestyrelsen kunde komme frem med et saadant Forslag, da det i et saa hesteopdrættende Land som vort ikke kunde være vanskeligt at faae de nødvendige Heste. Det er mig fuldstændig klart, at der ikke er nogen Vanskelighed ved at faae de Heste, man skal have her i Danmark, men Vanskeligheden er den, at man skal have disse Heste strax, og det er det, man, idet Mindste saavidt jeg skjønner, ikke kan faae paa nogen anden Maade end den, der er foreslaaet i Lovforslaget eller paa en Maade, som omtrent ligner den. Det erede Medlem for Kjøbenhavn's 3die Valgkreds udtalte igaar, at han ikke var fuldstændig paa det Rene med, om Preussen virkelig havde havt saamegen Nytte deraf i den sidste Krig. Seg skal ikke modsig det erede Medlem i dette Punkt, men jeg anser det dog for tvivlsomt, om han virkelig har Ret. Seg antager, at man i Preussen, efter hvis Lov nærværende Forslag tilbørlig er udarbejdet, sætter overordentlig megen Pris paa denne Bestemmelse om at kunne tage Heste paa den Maade, der her er foreslaaet. Seg slutter det nemlig deraf, at Noget af det Mestpræste, der stete i de Lande, der bleve annekterede til Preussen og Tydskland, var, at Preussens Hesteudredningslov øieblikkelig blev optagen og gennemført der, og jeg slutter det endmere deraf, at Storhertugdømmet Baden, som har indrettet sig fuldstændig efter preussisk Model, ogsaa har optaget